

Γένεσις 50,19

«Τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ»

Θά σᾶς διηγηθῶ σήμερα, παιδιά, μιά ἱστορία ἀπό τό πρῶτο βιβλίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Πῶς ὀνομάζεται; **«Γένεσις»** (= δημιουργία). Στά πρῶτα κεφάλαια μᾶς μιλά γιά τή δημιουργία τοῦ κόσμου (βλ. Μάθημα 3ο). Στά τελευταῖα (κεφ. 37-50) παρουσιάζει μιά συγκλονιστική ἱστορία: τήν ἱστορία ἑνός νέου πού ἔμεινε γνωστός μέ τόν χαρακτηρισμό **«πάγκαλος»** = πανέμορφος. Ἡ ὁμορφιά του δέν χάθηκε μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου, γιατί ξεκινοῦσε ἀπό τά βάθη τῆς ὑπαρξῆς του.

Ὁ **Ἰωσήφ** -αυτό ἦταν τό ὄνομά του- πέρασε στή ζωή του δύσκολες ὥρες. Ἀντιμέτωπος τήν κακία καί τό μῖσος, καί μάλιστα ἐκεῖ πού πονᾷ περισσότερο, μέσα στήν ἴδια τήν οἰκογένειά του. Πολύ νωρίς εἶχε χάσει τή μητέρα του, τή **Ραχήλ**, πάνω στή γέννα τοῦ μικρότερου ἀδελφοῦ του, τοῦ **Βενιαμίν**. Εἶχε κι ἄλλους **δέκα μεγαλύτερους ἀδελφούς** ἀπό τόν γάμο τοῦ πατέρα του **Ἰακώβ** μέ τή **Λεία**. Αὐτά τά ἀδέλφια του τόν φθόνησαν. Καί ἔδειχναν τόν φθόνο καί τήν κακία τους σέ κάθε εὐκαιρία. Τόν εἰρωνεύονταν, τοῦ ἔλεγαν λόγια πικρά, τοῦ φέρονταν ψυχρά. Μά γιατί;

Γιατί ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἕνα χαριτωμένο παιδί. Εἶχε πολύ ὁμορφη

ψυχή. Καί ὁ πατέρας του τόν καμάρωνε. Τ' ἀδέλφια του ὅμως μέρα μέ τή μέρα τόν ζήλευαν ὀλοένα καί περισσότερο. Κι ἔγινε ἡ ζήλια τους φθόνος, κακία πού ἔσαζε δηλητήριο.

Ἰδιαίτερα ὅταν ὁ πατέρας τους τοῦ χάρισε ἕναν ὠραῖο ποικιλόχρωμο **χιτών** καί τότε πού ὁ Ἰωσήφ τούς διηγήθηκε μέ ὅλη του τήν ἀθωότητα **δύο ὄνειρα** πού εἶδε. Τά θυμάστε; (*Ὅσα παιδιά διδάχτηκαν τό Βοήθημα Κατωτέρου Κατηχητικοῦ Α' «Ὁ Θεός στήν Παλαιά Διαθήκη» ἔχουν ἀκούσει στό Κατηχητικό τήν ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ*).

«Εἶδα», τούς εἶπε κάποια μέρα, «πώς ἤμασταν ὅλοι μαζί στό χωράφι καί δέναμε δεμάτια. Καί τό δικό μου δεμάτι στάθηκε ὄρθιο, ἐνῶ τά δικά σας ἔπεσαν καί τό προσκύνησαν».

«Εἶδα», τούς εἶπε ἄλλη φορά, ζαφνιασμένος κι αὐτός, «τόν ἥλιο, τή σελήνη, καί ἔντεκα ἀστέρια νά μέ προσκυνοῦν!».

«Μήπως θά γίνεις βασιλιάς καί θά σέ προσκυνᾶμε;», τοῦ ἀποκρίθηκαν πικρόχολα τ' ἀδέλφια του καί τοῦ ἔβγαλαν παρατσούκλι **«ὁ ἐνυπνιαστής»** = ὁ ὄνειροπαρμένος. Ἀπό τότε ἔγιναν ἀκόμη πιό ἐπιθετικά ἐναντίον του. Πολλές φορές τόν πλήγωσαν, τόν πρόσβαλαν.

Καί ὁ Ἰωσήφ; Ὁ Ἰωσήφ δέν ἔπαψε νά τούς ἀγαπᾶ. **Ὅποιος εἶναι τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά μὴν ἀγαπᾶ.** Ἀγαπᾶ κι ἂν ἀκόμη οἱ ἄλλοι δέν τόν ἀγαποῦν, γιατί συνδέεται μέ τήν πηγή τῆς ἀγάπης, πού εἶναι ὁ Θεός (βλ. Α' Ἰω 4,8. 16). Ἀφοῦ ὁ Ἰωσήφ, λοιπόν, ἦταν παιδί τοῦ Θεοῦ, τούς ἀγαποῦσε.

Μιά μέρα τόν ἔστειλε ὁ Ἰακώβ νά πάει νά βρεῖ τούς ἀδελφούς του, νά δεῖ τί κάνουν στά μακρινά βοσκοτόπια. Μέ πολλή προθυμία ὁ Ἰωσήφ δέχτηκε. Δέν λογάριασε τόν κόπο, τά πολλά χιλιόμετρα πού ἔπρεπε νά περπατήσει. Ξεκίνησε μέ χαρά.

Μά τί ἦταν ἐκεῖνο πού συνάντησε; Πρόσωπα σκυθρωπά, βλοσυρά, κατασκότεινα. Ἔτσι εἶναι ἐκεῖνοι πού δέν εἶναι τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀφήσουν τό πάθος τοῦ φθόνου νά τούς κυριεύσει.

Τόν εἶδαν τ' ἀδέλφια του ἀπό μακριά νά πλησιάζει κουβαλώντας

τά αγαθά πού τοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας τους γι' αὐτούς. Τόν εἶδαν νά τους χαιρετᾷ μέ ὅλη του τήν ἀγάπη, χαρούμενος πού ἐπιτέλους τούς βρῆκε. Αὐτοί ὅμως **ἔνωσαν τό πάθος τους**, στήριξε ὁ ἕνας τόν ἄλλον στήν κακία του. Καί συμφώνησαν: Νά, ἡ εὐκαιρία! Ν' ἀπαλλαχθοῦν μιά γιά πάντα ἀπό τήν ἐνοχλητική του παρουσία.

Μόλις ἔφτασε κοντά τους, ἔπεσαν πάνω του, ζέσχισαν τόν χιτώνα του, θά τόν σκότωναν! Τά δάκρυα τοῦ Ἰωσήφ δέν τούς συγκινοῦσαν. Τό παράπονό του τούς ἄφηνε ἐντελῶς ἀναίσθητους. Μόνο ὁ μέγαντος ἀδελφός, ὁ **Ρουβὴν**, ἀντέδρασε καί τούς ἔπεισε νά μὴν τόν σκοτώσουν, ἀλλά νά τόν ρίξουν σ' ἕνα **ξεροπήγαδο**. Πραγματικά, ἔτσι ἔκαναν. Καί μετά, κάθισαν νά φᾶνε τά φαγητά πού τούς ἔφερε! Τίποτε δέν μπορούσε νά ταραξοῖ τή ναρκωμένη τους συνείδηση. Ὁ Ρουβὴν μόνο ἔφυγε παραπέρα, γιατί δέν ἄντεχε ν' ἀκούει τό κλάμα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἐκεῖ πού ἔτρωγαν, βλέπουν κάποιους ἐμπόρους μέ φορτωμένες τίς καμηῆλες τους νά πλησιάζουν. Ὁ **Ἰούδας** ρίχνει τήν πρόταση: «Τί θά κερδίσουμε ἂν ἀφήσουμε τόν Ἰωσήφ ἐδῶ νά πεθάνει; Ἐλάτε νά τόν πουλήσουμε· νά μὴν ἔχουμε καί τό κρίμα του». Συμφώνησαν ὅλοι. Ὁ Ρουβὴν δέν ἦταν ἐκεῖ γιά νά τούς ἐμποδίσει.

Ἀκούει τώρα ὁ Ἰωσήφ νά διαπραγματεύονται τήν τιμή του! Τί νά νιώθει ἄραγε;... Σέ λίγο φεύγει. Μόνος, δοῦλος πουλημένος ἀπό τ' ἀδέλφια του. Ὅμως, **ὅποιος εἶναι τοῦ Θεοῦ δέν νιώθει ποτέ μόνος· ἔχει πάντοτε μαζί του τόν Θεό πού τόν ἀγαπάει**.

Καί ὁ Ἰωσήφ ἔνωθε τόν Θεό πολύ κοντά του καί σέ κείνη τήν ἄγνωστη εἰδωλολατρική χώρα, στήν **Αἴγυπτο**, ὅπου ἔφτασαν μετά ἀπό μακρὸ δρόμο. Καί στό ἀρχοντικό τοῦ **Πετεφρῆ**, ὅπου τόν πούλησαν οἱ ἔμποροι. Πολύ γρήγορα κέρδισε τήν ἐκτίμηση καί τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ κυρίου του, καί ἀνέλαβε τή διοίκηση ὅλου τοῦ ἀρχοντικοῦ.

Τότε ὅμως ἦταν πού ἦρθε ὁ **σκληρότερος πειρασμός**. Ἡ γυναίκα τοῦ Πετεφρῆ στήριξε τό διεφθαρμένο της βλέμμα πάνω στόν ἀγνό καί χαριτωμένο νέο. Θέλησε νά τόν παρασύρει στήν ἀμαρτία.

Τοῦ κάνει ἀμαρτωλές προτάσεις. Ὁ Ἰωσήφ ἀρνεῖται. **Ἀντιδρᾶ ἡ ἀξι-
οπρέπειά του, ἡ ἐντιμότητα καί ἡ ἀνθρωπιά του.** «Πῶς νά κάνω
μιά τέτοια πράξη στή γυναίκα τοῦ ἀφεντικοῦ μου;», τῆς λέει. «Μοῦ
ἔδειξε τόση ἐμπιστοσύνη, ὅλα μέσα στό σπίτι του τά παρέδωσε στά
χέρια μου. Κι ἐγώ νά τοῦ δεῖξω τέτοια ἀχαριστία;». Ἐκείνη ἐπιμένει.
Ὁ Ἰωσήφ **σταθερά ἀντιστέκεται.**

Ἡ διεφθαρμένη γυναίκα τότε καταστρώνει ἕνα δόλιο σχέδιο.
Μιά μέρα πού ὁ σύζυγός της ἔλειπε σέ μακρινό ταξίδι, τούς διώχνει
ὄλους κι ὁρμᾶ πρώτη αὐτή πάνω στό νεαρό παιδί. Ἀλλά τό σχέδιο
της ἀπέτυχε. **«Πῶς νά κάνω αὐτή τήν πονηρή πράξη μπροστά στά
μάτια τοῦ Θεοῦ μου;»,** τῆς λέει ἀποφασιστικά ὁ Ἰωσήφ καί φεύγει.

Τό πλήρωσε, βέβαια, πολύ ἀκριβά. Ἡ αἰσχρή γυναίκα τόν συκο-
φαντεῖ ὅτι δῆθεν αὐτός τῆς ἐπιτέθηκε μέ πονηρούς σκοπούς. Καί
ποιός νά πιστέψει ἕναν δοῦλο; Ὁ Ἰωσήφ ρίχνεται στή φυλακή. Ἀλλά
στή φυλακή εἶναι ὁ Ἰωσήφ; Στή φυλακή μαζί του καί ὁ Θεός! **Δέν
ἀφήνει τούς δικούς του ὁ Θεός οὔτε λεπτό.** Μέ τό στόμα τοῦ προ-
φήτη μᾶς βεβαιώνει: **«Ἀκόμη κι ἂν σέ ξεχάσει ἡ μάνα πού σέ γέν-
νησε, ἐγώ δέν πρόκειται νά σέ ξεχάσω. Σ' ἔχω ζωγραφίσει στήν
παλάμη μου καί δέν σ' ἀφήνω ἀπό τά μάτια μου οὔτε στιγμή»** (Ἠσ
49,16).

Στή φυλακή ὁ Ἰωσήφ ὄχι μόνο κερδίζει πολύ γρήγορα τήν εὐ-
νοια τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακα, ἀλλά μέ τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ ἐξηγεῖ
τά ὄνειρα δυό φυλακισμένων. Βγαίνουν ἀληθινά ὅσα τούς λέει, γι'
αὐτό τόν καλοῦν ἀργότερα νά ἐξηγήσει **ἄλλα δυό ὄνειρα** πού τά-
ραξαν τόν **φαραῶ.** Τά θυμάστε; α) Εἶχε δεῖ νά βγαίνουν ἀπό τόν
Νεῖλο ποταμό ἐφτά ὁμορφες παχειές ἀγελάδες. Ἀκολούθησαν ἄλ-
λες ἐφτά, ἄσχημες καί ἀδύνατες, πού χύμηζαν πάνω σίς πρῶτες καί
τίς ἔφαγαν. β) Εἶδε, ἐπίσης, νά φυτρώνουν ἐφτά ὁμορφα μεστωμένα
στάχυα. Καί μετὰ ἄλλα ἐφτά, ἄσχημα ταλαιπωρημένα ἀπό τόν ἄνεμο,
ἔπνιζαν τά πρῶτα.

Ποιά ἦταν ἡ ἐξήγηση; Θά ἔλθουν **ἐφτά χρόνια εὐφορίας** στήν

Αίγυπτο, αλλά θά ακολουθήσουν **έφτά χρόνια πείνας** σ' ὅλο τόν κόσμο, γιατί ἡ γῆ δέν θά παράγει καρπούς.

Ὁ Ἰωσήφ συμβουλεύει τόν φαραῶ: Βρές ἕναν ἄνθρωπο ἰκανό καί μυαλωμένο καί δῶσε του ἐξουσία τά ἐφτά χρόνια τῆς εὐφορίας νά συγκεντρώσει ἀγαθά ἀπ' ὅλη τή χώρα καί νά τά φυλάξει σέ ἀποθηκῆς, ὥστε στά δύσκολα χρόνια πού θά ακολουθήσουν ὁ λαός τῆς Αἰγύπτου νά μήν ὑποφέρει ἀπό τήν πείνα.

«Μά ποιός ἄλλος μπορεῖ νά εἶναι πιό ἰκανός καί συνετός παρά αὐτός πού ἔχει τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ;», ἀποκρίνεται ὁ φαραῶ, καί ὁ Ἰωσήφ γίνεται **ἀντιβασιλέας τῆς Αἰγύπτου**.

Πῶς, λοιπόν, νά τόν ἀναγνωρίσουν τ' ἀδέλφια του, ὅταν τόν συνάντησαν μετά ἀπό τόσα χρόνια σέ ἀπίστευτη δόξα;

Βρέθηκαν κι αὐτοί μπροστά του γιά ν' ἀγοράσουν σιτάρι, ὅταν ἔφτασε ἡ πείνα καί στή δική τους περιοχή. Ὁ Ἰωσήφ τούς ἀναγνώρισε. Δέν τούς ἀποκαλύπεται ὅμως· μιᾶ μαζί τους μέ διερμηνέα καί ζητᾶ πληροφορίες γιά τήν οἰκογένειά τους.

Ποιός παλμογράφος, σ' ἀλήθεια, θά μπορούσε νά καταγράψει τίς μυστικές δονήσεις τῆς καρδιάς του; Τί νά ζοῦσε ἄραγε; Ἐνα μόνο δέν θά βροῦμε στήν καρδιά τοῦ Ἰωσήφ: ἐκδικητικότητα. **Δέν ἔχει θέση ἡ ἐκδικητικότητα στήν καρδιά ἐκείνου πού εἶναι τοῦ Θεοῦ.**

Ἐφυγαν ἀπό τήν Αἴγυπτο οἱ ἀδελφοί του μέ πολλά τσουβάλια σιτάρι καί τά χρήματα κρυμμένα μέσα στά τσουβάλια, ὅπως εἶχε διατάξει ὁ Ἰωσήφ.

Πέρασε ἀρκετός καιρός ἀπό τότε. Τά ἀγαθά τους τελείωσαν. Ἀναγκάζονται νά κατεβοῦν γιά **δεύτερη φορά στήν Αἴγυπτο**. Τώρα ἔχουν μαζί τους καί τόν **Βενιαμίν**, ὅπως τούς τό εἶχε ζητήσει ὁ ἀντιβασιλέας τῆς Αἰγύπτου.

Σάν εἶδε ὁ Ἰωσήφ τόν Βενιαμίν, συγκινήθηκε βαθιά. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Δέν ἄντεχε ἄλλο. Μέ δυσκολία συγκατατοῦσε τούς λυγμούς του. Ἐδωσε ἐντολή νά φύγουν ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι. Ἐ-

μεινε μόνος μέ τούς ἀδελφούς του καί ζέσπασε σέ ἀναφιλητά. «Εγώ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ», τούς ἀποκάλυψε, «ζεῖ ἀκόμη ὁ πατέρας μου;».

Καταλαβαίνετε αὐτοί τί ἔνωσαν... Ταραχή... φόβο... τύψεις... ντροπή... Σάν νά τούς χτύπησε κεραυνός! Δέν μπορούσαν νά ἀρθρώσουν λέξη, δέν τολμοῦσαν νά ὑψώσουν τά μάτια τους.

Ἄλλά ὁ Ἰωσήφ... Ὁ Ἰωσήφ **εἶναι τοῦ Θεοῦ**. Προσπαθεῖ νά τούς καθησυχάσει. «Πλησιάστε κοντά μου», τούς λέει, «ἐγώ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀδελφός σας, πού τόν πουλήσατε στήν Αἴγυπτο. Ὅμως μή λυπάστε τώρα οὔτε νά σᾶς φανεῖ σκληρό πού μέ πουλήσατε ἐδῶ. Ὁ Θεός μέ ἔστειλε πρὶν ἀπό σᾶς, γιά νά σώσω τή ζωή σας. Ἔτσι ἦταν τό σχέδιό του».

Τί μεγαλεῖο ψυχῆς! Οὔτε ἡ παραμικρή τάση ἐκδίκησης. Οὔτε ἕνας κακός λόγος! Ποῦ βρῆκε τή δύναμη νά τούς μιλήσει μέ τόση **ἀνεξικακία**;

Μετά τόν θάνατο τοῦ πατέρα τους, ἀπό φόβο μήπως ζητήσει τώρα ἐκδίκηση, ἦρθαν καί τόν βρῆκαν γιά νά τοῦ ποῦν πώς δῆθεν ὁ Ἰακώβ πρὶν πεθάνει τόν δέσμευσε μέ ὄρκο νά τούς συγχωρήσει. Τούς ἄκουγε ὁ Ἰωσήφ καί ἔκλαιγε. Λυπόταν πού δέν μπορούσαν νά ἡσυχάσουν ἀπό τίς τύψεις τους. Θυμήθηκε καί τίς δικές του παλιές πληγές... Ἐνῶ ἔκλαιγε, αὐτοί πάλι τοῦ λένε: «Νά, εἴμαστε ὅλοι δοῦλοι σου». Τότε πῆρε τόν λόγο καί τούς διαβεβαίωσε: **«Μή φοβεῖσθε, τοῦ γάρ Θεοῦ εἶμι ἐγώ»** (Γέ 50,19). Μή φοβάστε, γιατί ἐγώ εἶμαι τοῦ Θεοῦ!

Αὐτό ἦταν τό μυστικό τῆς δύναμής του καί τῆς ἀξεπέραστης ὁμορφιάς του: **«τοῦ γάρ Θεοῦ εἶμι ἐγώ»**.

Εἶναι τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό μπορεῖ

- ➔ νά ἀγαπᾷ
- ➔ νά συγχωρεῖ
- ➔ νά μένει ἀγνός
- ➔ νά μήν ἀπελπίζεται στίς θλίψεις
- ➔ νά ζεῖ κάθε μέρα συντροφιά μέ τόν Θεό!

Νά είμαι τοῦ Θεοῦ! Εἶναι, παιδιά, αὐτό μέσα σίς ἐπιθυμίες σας, σπούς στόχους καί στά ὄνειρά σας;

Ὅταν ἀκόμη ἦσασαν βρέφη, ἐκφράσατε μιά τέτοια ἐπιθυμία μέ τό στόμα τοῦ νουνοῦ ἢ τῆς νουνῆς σας. Σᾶς ρώτησε ὁ ἱερέας: «Ἀποτάσσεσαι τόν Σατανᾶ;». Κι ἐσεῖς ἀπάντησατε: «Ἀποτάσσομαι». «Συντάσσεσαι μέ τόν Χριστό;». Καί εἶπατε: «Συντάσσομαι!». Ἀκολούθησε ἔπειτα τό **Βάπτισμα**. Ἀπό κείνη τήν ἡμέρα γίνετε **χριστιανοί**, γίνετε τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τότε ὅμως ἦσασαν ἀκόμη βρέφη καί μίλησε ἄλλος ἐξ ὀνόματός σας. Τώρα πού μεγαλώνετε περιμένει ὁ Θεός νά κάνετε **ἐλεύθερα, μέ τή θέλησή σας, τήν ἐπιλογή σας**. Συνειδητά πλέον νά πείτε:

➤ «Θέλω νά είμαι τοῦ Θεοῦ!».

➤ «Νά μήν παρασύρομαι ἀπό τό ρεῦμα τοῦ κόσμου πού ἀδιαφορεῖ γιά τόν Θεό καί τό θέλημά του!».

➤ «Ἐπιθυμῶ νά στοιχηθῶ κι ἐγώ στή στρατιά ὄλων ἐκείνων πού μέσ σπούς αἰῶνες εἶναι τοῦ Θεοῦ!».

Πολλοί, βέβαια, γύρω σας δέν ἀκολουθοῦν τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Βαδίζουν στόν δρόμο τοῦ πονηροῦ, πού εἶναι πιό εὐκόλος καί ἱκανοποιεῖ τίς πονηρές τους ἐπιθυμίες. **Τοῦ Θεοῦ ὁ δρόμος εἶναι στενός, ἀνηφορικός** (βλ. Μθ 7,13-14). Εἶναι ὅμως μοναδικά ὑπέροχος! Γιατί ὅταν εἶσαι στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Ἰωσήφ, **ἔχεις πάντα τόν Θεό μαζί σου!** Καί δέν ὑπάρχει **μεγαλύτερη εὐτυχία!**

Γι' αὐτό, παιδιά, ζητήστε το ἐπίμονα στήν προσευχή σας: **«Θεέ μου, θέλω νά Σοῦ ἀνήκω! Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, θέλω νά είμαι δικός σου!»**.

(Προτεινόμενο τραγούδι ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β΄»: «Τοῦ Θεοῦ εἰμί ἐγώ», σ. 89, CD «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν», ἀρ. 10, βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εικόνα τοῦ πάγκαλου Ἰωσήφ.
2. Τραγούδια σέ ἀρχεῖο κειμένου, ἤχου καί προβολή.
3. Σταυρόλεξο.
4. Παιχνίδι μέ ἔμμετρα συνθήματα.